

01

赤道三五、
東南亞文學論壇
讀本翻譯計畫

帕達・雲

作者 | 帕達・雲 Prabda Yoon

譯者 | 梁震牧

目錄 CONTENTS

- 04 作家介紹 _ 帕達・雲 Prabda Yoon
- 06 作品年表 Published Works Chronology
- 09 括弧裡的或然率 ความน่าจะเป็น
- 58 關於〈括弧裡的或然率〉 About Pen in Parenthesis
- 60 譯者 Translators
- 61 赤道二三五・東南亞文學論壇讀本翻譯計畫 About Project

帕達・雲

ปราบดา หยุ่น

Prabda Yoon

1973 年出生於曼谷，15 歲時離開泰國前往美國留學，1997 年取得紐約柯柏聯盟學院（Cooper Union）藝術學系學士學位，1998 年回到泰國服兵役，服完兵役後隨即投入文學創作，2000 年，出版了第一本作品 *Muang Moon Chak*（เมืองมุมฉาก/直譯：角度正確的城市），另一本短篇小說集 *Kwam Na Ja Pen*（ความน่าจะเป็น/直譯：或然率）也在同一年接續出版，並獲得重要的東南亞文學獎（S.E.A Write Award）。帕達被廣泛認為是推廣泰國「後現代」書寫的代表。首部小說集問世後，帕達的創作能量便從未停止過，他持續發表短篇故事、小說、

散文、翻譯以及劇本，作品亦被翻譯成多國語言。

2017 年初，英國獨立出版社《傾軸出版社》（Tilted Axis）翻譯、出版了帕達第一本短篇小說集《悲傷之所在（暫譯）》（*The Sad Part Was*）。這也是英國首次翻譯出版泰國小說。帕達・雲同時也經營小型出版社 Typhoon Studio，並拍攝電影作品。

Prabda Yoon was born in 1973 in Bangkok. He left Thailand to study in the United States at the age of fifteen. In 1997, he graduated with a BFA in Fine Arts from the Cooper Union in New York City. Prabda returned to Thailand for military service in 1998, and immediately started to write after completing his duty. His first published book, in 2000, was the story collection *Muang Moon Chak* (City of Right Angles); in the same year another story collection, *Kwam Na Ja Pen* ("Probability" in Thai), was published. The latter went on to win the prestigious S.E.A Write Award. Prabda has been widely credited as the popularizer of "Postmodern"

writing in Thailand. Since his debut collection, Prabda has been prolific, written and published numerous story collections, novels, essays, translations, and screenplays. His writings have been translated to several languages.

In early 2017, an independent press in the UK called Tilted Axis published Prabda's first book in English, entitled *The Sad Part Was*. It is the first translation of Thai fiction to be published in the UK. Prabda also runs a small publishing house called Typhoon Studio and makes films.

作品年表 PUBLISHED WORKS CHRONOLOGY

- 2000 เมืองมุมฉาก *Right-angled City* | 短篇小說集
 ความน่าจะเป็น *Probability* | 短篇小說集
- 2001 อุทกภัยในดวงตา *Flood in the Eyes* | 短篇小說集
 ภาพนิ่ง *Unstill Picture* | 散文
- 2002 ส่วนที่เคลื่อนไหว *The Parts That Move* | 短篇小說集
 น้ำใส่กะโหลก *Water For the Skull* | 散文
 เรื่องนี้เกิดขึ้นจริง *The Story Really Happened* | 短篇小說集
 ชิตแตก! *Chit-tak!* | 小說
 อย่าอ่านเลย ก็แล้วกัน *Please Don't Read, Carefully* | 散文
- 2003 《宇宙只有我和你》เรื่องรัก น้อยนิด มหาศาล *Last Life in the Universe* | 電影劇本
 เป็น: เรียงความว่าด้วยลมหายใจในตัวหนังสือ *Be: About the Breath of Words* | 散文
- 2004 กระแทบไหล่เขา *Crashing Into Shoulders of Mountains* | 短篇小說集
 แพนด้า *Panda* | 小說
- 2005 สมมุติสถาน *Imagined Landscape* | 散文
 ความสะอาดของผู้ตาย *Cleaning the Dead* | 短篇小說集
 ฝนตกตลอดเวลา *Rain Lessons* | 小說
- 2006 (เปิดไป) หน้าศูนย์ *Page Zero* | 散文
 นอนใต้ละอองหาว *Under the Snow* | 小說
 เรื่องตบตา *Hitting the Eyes* | 散文
 《暗湧》คำพิพากษาของมหาสมุทร *Invisible Waves* | 電影劇本
- 2007 เขียนถึงญี่ปุ่น *Writing to Japan* | 散文
- 2008 ดนตรีที่มีน้ำตา *Music with Tears* | 散文
- 2009 แสงสลาย | 中篇小說
- 2011 ดาวตึกด้าบรर्थ *Ancient Planet* | 短篇小說集
- 2012 พาไรโดเลียรำลึก | 中篇小說
- 2013 กลับบ้านก่อนคำ และสรวายน้ำหลังเที่ยงคืน | 短篇小說集
- 2014 ก่อนหน้านี้ | 散文
 ดอกไม้ที่ไม่สวย | 散文
- 2015 ตินบนเตียงฮิน | 散文
- 2017 《悲傷之所在（暫譯）》*The Sad Part Was* | 短篇小說集

我的紙掉了，（這張紙來自我國中一年級用的筆記本，表面的藍色線條已經開始褪色，整張紙只有一個句子，寫在筆記本分隔線數下來第三行，我用黑色鋼珠筆寫下的筆跡小心翼翼，奇怪呀，到今天還清晰可辨。這個句子的要旨是：「我永遠不會改變」。

是從什麼改變也完全不記得了，所以真的很困惑，想知道自己有沒有守著當初的諾言。我試著回想 12、13 歲的時候，自己都在想些什麼？但不管那是什麼，一定是很重要的事吧，重要到必須對自己承諾絕對不會改變，我當時大概非常喜歡自己的想法。

以前我很喜歡讀哲學家的名言，而且理所當然地覺得自己也有不輸這些人的智慧，有時碰巧讀到某些非常有感覺的句子，就拿來當作自己的人生格言。還記得有一句話是這樣的：

「如果你想當好人，表示你不是好人。」讀完我都跪了，好清脆的一巴掌，唉！太深刻了，真的是這樣，人要是想當好人，表示還不是好人，因此，我必須不想當個好人，但又要表現得讓別人覺得我是好人，想完我都忍不住笑了。

老媽說，小孩子長大了就會有這種時候，你可能會問自己，生下來幹嘛？當找不到理

由，你就會回頭來怪罪爸媽把你生下來幹嘛，從沒要求過要帶你到這個世界啊，突然就把人帶來，都沒經過同意欸。老媽現在先跟你說好啊，老爸跟老媽對不起你啊，孩子你說的對，老爸老媽沒有權力沒問過你就把你生下來，把你帶到這個世界上，還為所欲為地要求這個要求那個，逼你上學，逼你吃菜，逼你讀書，逼你起床，逼你睡覺，處心積慮地設法讓你能從事某個職業，孩子你最好跟這樣的人結婚，跟人家打招呼啊，要尊敬那個人喔，叫聲伯伯，這個要叫阿姨。這些老爸跟老媽全都真心認錯，可能的話，當你想要有自己的小孩時，試著先問看看他想被生下來嗎？如果他沒回應，表示不想生下來，如果不想也不用把他生下來，讓他隨命運安排去生在小貓小狗的肚子裡吧。老爸老媽真的錯了，孩子啊，你要生氣還是討厭我們都可以喔。

我媽真聰明，在離開前搶先一步懺悔，當

老爸老媽後來因為翻車意外掛了，我只想念他們，怎麼可能冷血地討厭他們或生氣呢？我沒有要求要來到這個世界，爸媽也沒有跟誰要求過要從我的世界離開，至少，不需要在同台車上一起走吧？總有個人會想晚點走，好再多陪我一下。

朋友們都擔心我在那次意外後，會變成問題少年，但沒有。雖然以後沒有爸媽陪在身邊了會難過，但我剛好是自我世界很遼闊的人，有爸媽、朋友的世界算是外在世界，少了兩個人不會讓我的世界變得可怕。必須回到外在世界的時候，會覺得寂寞、悲傷是很普通的事情，但不是嚴重到要去依賴毒品的問題，也不用為了追隨誰而去就把自己弄死。因為在我的自我世界裡，有著無限的自由，我想要是什麼樣子都可以，想做什麼、想當什麼、想吃什麼都行，超有趣的吧！根本不用煩惱啊。如果我跑去吸毒，就必須遠離這個有趣的世界；如果

我自殺，就無法再從中獲得樂趣了。

小時候，有一次我曾經想過自殺，因為老爸不買塑膠機器人模型給我，覺得很委屈，那玩具比老爸新買的酒便宜多了。我從老爸的衣櫃裡拿了一條領帶，在脖子上打了一圈，掛著眼淚宣布自己要上吊自殺，我到現在還是對這一幕印象深刻，因為這個演出實在太到位了，應該頒個獎給我。我爸冷冷看了我一眼後平靜地走開，還說死了以後記得打電話給他。我當時還沒有自己的收入，錢包裡一個零錢都沒有，更別說手機了。就算另一個世界有公共電話，我那時應該也沒辦法打電話回家。

現在我很確定，死人的世界是沒有電話的。因為如果有的話，老爸老媽在剛過去的時候就會打來了，應該不會是因為電話費太貴吧。

我搬去跟外公外婆一起住，爺爺奶奶則是在我還沒出生的時候就到那個世界去了。老爸說爺爺是律師，我只知道這些，對奶奶就一無所知了。雖然我有猜過，奶奶應該就是，律師的老婆。既然是老婆，不管是醫生的老婆、老師的老婆或是清潔工的老婆好像都差不多，即使是條蛇的老婆好了，也還是一個從早到晚服侍對方的人類。蛇回家的時候，不管累不累都要幫牠準備好整桌的飯菜；蛇痠痛的時候要幫牠按摩；蛇渴了的時候也不用自己爬到井或沼澤旁找水喝。

我外公在市場裡賣粥，外婆則是個奇怪的女人，因為她不只是賣粥人的老婆，外婆還是個老師。外婆在小學教音樂，她聽音樂的品味也很奇特。早上起床時我會聽到莫札特、貝多芬、巴哈，外婆喜歡大聲地聽音樂，附近鄰居都覺得困擾。住對面的少年也不是好惹的，每天早上都把搖滾樂轉到最大聲要跟外婆對尬，

外婆偷偷地抱怨說那是什麼肖人歌，只有一堆不知所云的尖叫跟噪音，既沒有藝術性也沒有美感，根本毫無品味。但對住在附近的人來說，外婆才是奇怪的人。在芒果樹跟蘭花盆栽環繞的房子裡，古怪地播放著金毛外國人的古典樂，跟周遭的環境確實不太搭。

除了賣粥之外，外公還熱愛看電影，花錢不知道從哪裡弄來一台 16 釐米的放映機，每個星期五晚上都會放電影給我和外婆看，對外公來說這是非常重要的儀式。有的週五夜晚，外公也會興致盎然地招來朋友們聚在布幕前面，有的人專心看電影，有的人專心喝醉，大家各憑自己的能力或喜好，想做什麼都行。

外公的布幕是張上好的白色床單，利用門緣拉緊懸掛。外公的放映機沒有聲音，所以外婆自願擔任音控，莫札特總是外婆的首選，不管什麼電影，音樂都是莫札特，我配著莫札特

看了好幾部無聲電影。直到現在，我進戲院看電影時，莫札特的音樂還是大聲地在我耳裡迴盪著。

外公最喜歡放的片子，是經典恐怖黑白電影，貝拉·盧戈西演的《德古拉》。尤其是下著大雨的週五夜晚，不用猜也知道要放什麼片子最應景。說起來，外公的長相跟外型，跟電影裡的康特·德古拉實在沒差多少，外公的臉頰削瘦，顎骨到下巴彎成鋒利的角度，頭髮滑順地梳到與頭型服貼，就可惜少了尖牙。外婆的脖子上也從沒出現過像被吸血鬼咬過的兩個洞，怎麼說外公都只是一個普通的賣粥人，早上是那樣，晚上也是那樣，不會在半夜變成蝙蝠，振動著翅膀飛出去吸人的血，把大家嚇個半死。外公也是能吃大蒜的，不會看到一兩瓣蒜頭就嚇得舉起手來把臉捂著。他還是個虔誠的佛教徒，每晚在把腦袋埋進枕頭前都會跟佛祖禱告，要是有人拿著兩根長木棒在外公面

前疊成十字架的形狀，外公也不會害怕。最重要的是，外公根本不怕太陽，他最喜歡空閒時蹲在家門口修剪雜草，連帽子也不戴，讓陽光直接灑在他身上，直到曬成一身黑。如果是吸血鬼，在剛走出門的那一刻就已經燒成灰燼了吧。

我外公是個普通人，沒辦法長生不死，有一天，外公也過世了。

外公說，《德古拉》其實不是鬼片，德古拉並非伸長舌頭掛著古怪臉孔跑出來嚇人的鬼魂，或想著要把誰嚇得心驚肉顫，他也不像泰國的幽魂娜娜一樣，會因為懶得走出門而伸長手臂去撿拾掉在屋簷下的檸檬。德古拉是個不幸的人。因為被詛咒了所以長生不死，只能像個野獸一樣地活著，真的是個很倒楣的人喔。其實康特·德古拉一點都沒想過要傷害誰，每天住在他自己位於外西凡尼亞的華麗城堡頂

端，已經很快樂了，變成蝙蝠飛出來咬人脖子不是什麼開心的活動，但要是想跟其他人一樣大白天走出來逛街，他也做不到。所以我們很幸運啊，時間到了我們就會死，死亡是人類最珍貴的特質了。

但當這種特質清楚地展現到身邊親友的目光中，我卻感覺到，永恆也一樣存在人類之中，不管是誰死去，那個人都會轉移到其他人身體裡，一直延續下去不會停止，直到最後一個人類消失在世界上。

外公過世以後，他就搬到了外婆身體裡，每個星期五，外婆都會沿著門緣拉開白色床單，從櫃子裡抬出放映機，播那些外公以前會放的老電影給我看。所以她現在既負責播音樂也放映電影，在同一個身體裡，外婆變成有兩個靈魂的人。

外婆最常放的片子是《德古拉》，搭配上莫札特的音樂，經常輪番播著第五號小提琴協奏曲跟第四十一號交響曲（比較多人叫它邱比特），有時跟電影情節也不太合拍，全憑外婆的喜好。

一切如同往昔，只是少了一個人的呼吸。

我跟外婆一起住到我上大學，她沒有對我的學習給過任何意見，想學什麼就學吧，外婆我什麼都不懂啊。外公過世後沒幾年，外婆也不再教音樂了，外公的粥店繼續開著，只是味道有些不同，顧客們仍然把店裡塞得滿滿的，外公的員工還是勤奮地工作，也會幫忙照顧外婆，所以我身上沒什麼負擔，很自然地過著我撒野的少年時光。

我之所以決定學藝術，是因為我大部分的朋友都是藝術家，而且他們學別的都學不好，

所以我設想自己應該也跟他們一樣是個藝術家吧，雖然畫出來的圖都歪七扭八，幸運的是現在也不流行正經的圖了。我曾經想過自己是畢卡索轉世，但後來想起來覺得如果是畢卡索轉世也沒什麼好處，畢卡索來到現代學藝術也一樣沒搞頭吧，老師會說，欸你死腦筋啊畫這什麼老派的東西，畫這些奇形怪狀的圖根本浪費時間，現代需要的是深刻的思想，不是呆坐在那邊描繪裸女圖，要有點 **concept** 啊。

我那群很屌的朋友們都有很大的 **concept**，每天也沒做什麼，就是在學校圍牆外亂晃找 **concept**，找不到也不會有人出聲，因為找不到也是一種 **concept**，那些找到的人很累的喔。

學藝術四年下來，我算算自己找到的 **concept** 好像不到半根手指，最重要的是，我連 **concept** 這個字都還不知道怎麼翻譯，

實在不知道這是什麼欸。找得到的話應該是聖靈充滿吧，那些找到的人真的很威，我衷心 **respect** 沒在開玩笑的。有些人會跟別人借 **concept** 來重複利用，老師也不反對，把「挪用」也當作一種 **concept**。我後來定義 **concept** 就是一種「屬於恁爸的東西」，如果這個「恁爸的東西」在別人眼裡是有趣的，那未來就有希望了；但要是你想不出屬於自己的「恁爸的東西」，那就自己看著辦吧。

離開教育的藩籬，都覺得靠「恁爸的東西」不一定能在社會中生存下來，若要能夠賺到荷包滿滿，還是得先把別人的事情放在第一優先。我那些覺得「恁爸的東西」絕對沒問題的朋友們，也必須先分心去幫別人的東西讚聲。幫忙賣洗髮精，賣酒，賣零食，賣空調設備，賣衣服，賣 CD，賣各種數不完的東西。有的人痛苦地忍受著，有的人愈做愈有心得並以此為榮，於是也變成一種 **concept**。我外公

很會賣粥，雖然外公完全沒有什麼 concept。

我也追隨著眾人的腳步，像那句話說的，「到了小眼睛的國家，要把眼睛也擠小一點」，所以我也跟其他人一樣開始擠出小眼睛，直到最近快要什麼都看不到了，還是繼續堅持著。當每個人的眼睛都擠得小小的，就算努力想讓畢卡索的靈魂展現出來，也不會有人注意到吧。

我跟朋友們畢業的機構，剛好出了很多在圈子裡有影響力，眼睛擠得很小的學長姊，所以要找到工作並不難，還沒畢業就有很多人來找你做這個做那個，提早練習怎麼把眼睛擠小，拿到畢業證書的隔天，我就坐在即將展開新生活的工作地點玩耍了。必須承認的是，我工作的地點非常漂亮而且高檔，只是無所事事坐在那裡，都會默默地覺得自己是很重要的人，雖然也沒動手做過什麼。身邊的人各個都

打扮得很體面，穿著昂貴的，或是看起來很貴的衣服，每個人的髮型都超級時尚，有的既沒有近視也沒有遠視、斜視，卻戴著厚重的黑框眼鏡，因為想要看起來潮，也算是一種可愛的造型吧，或許在小眼睛的國度就必須戴眼鏡，嗯有道理。

還真的是。默默地在辦公室坐了幾個月後，我的鼻樑也必須承擔起黑框眼鏡的重量，好讓自己更有自信。有人來問的話，我就說唉呀我的眼睛突然開我玩笑啊，完全想不到為什麼它就自己失常了，也不知道是近視、遠視還是斜視，總之看什麼都不太清楚啊，尤其是要看我負責的產品時，視力的狀況都會變得特別差，沒有去看眼科醫生啊，決定自己去買眼鏡來戴，覺得比較像是心理問題吧，戴了之後世界都變得清晰了，工作也更順手了，產品銷售額也提高了，不管遇到誰都會被叫一聲「哥」，我才知道不用當親戚就能被叫「哥」是什麼滋

味，胸中因此產生了某種神祕的力量，讓日常生活更有活力。但有時我也必須壓抑這股情緒，不能讓它無恥地顯露出來，我必須虛偽地說，不用叫哥啦，我們年紀差不多啊，但心裡其實想著，要是下次沒叫哥，你這傢伙也不用跟恁爸混了。我常常對比較親近的人這麼說，別太相信我說的話喔，因為我講出來的話跟我心裡想的無法對齊，不管拿哪一牌的尺來對都無法對齊，小眼睛國度裡的子民天性如此，眼睛失常往往會讓腦袋裡控制說話的那條筋也歪掉，別放在心上喔。

在新眼鏡下弄的第一支廣告紅了，讓我開始混得不錯，好處是在圈子裡多了很多追隨者，另一個好處是有爆量的工作邀約湧了進來。我的作品主要強調幽默，愈能讓人發笑，我的事業就發展得愈快。我對自己要賣的東西跟我的創意有沒有相關不太感興趣，幸運的是，產品的業主也一樣不太關心，愈不相關愈

好，只要產品的名字能深植大眾的耳朵那目標就達到了。如果過度強調產品的性質，怕免不了要講一些言過其實的謊話，這會下地獄欸，所以頂多只會撒一點螞蟻大的小謊，剛剛好就夠了。螞蟻是種很渺小的生物，再怎麼撒謊也不會有像人類一樣大的成果。我工作的時候都把自己當成螞蟻，但我撒的謊產生效果時，我就是頭猛獅。

外婆一天一天變老，我不太有時間去探望她，不管何時打電話去，外婆的聲音都還是一樣清亮有活力，外婆每天早上都跟年紀相仿的朋友去公園運動，平常在家時也沒閒著，白天總是做志工似地幫朋友帶小孩，每天都用她最愛的古典樂陶冶自己跟孩子們，沒有一天休息。我不太擔心外婆，因為我知道她身心都很強壯，但說實話，有時我只是全心在煩惱自己的事卻忘了她，把外婆當作枯萎的葉子一樣拋下。多討人厭的比喻啊，枯萎的葉子，再曬多

少太陽都沒有好處，也沒辦法吸收養分，摘下丟棄才能讓新生的葉子有地方生長。我必須時時提醒自己，別把他人忘掉，尤其是外婆，如果外婆走了，我就是這棵樹上最後一片葉子了。

上個星期，我接到一份新的案子，產品是口香糖。我想來想去，尋思這次要用什麼創意比較好，而就像我每次想到點子時一樣，突然就有燈泡在腦中亮起了。值得一提的是，我沒在想工作的時候，腦子裡從來沒出現過什麼燈泡，意思就是說，平常我的腦袋裡就是一團漆黑，什麼都不想地過著每天的生活，無所用心地摸索著方向。每次要尋找明亮的光線都需要一些條件，如果不是為了工作為了錢，就放著讓它黑壓壓的一片，有時總擔心亮光照下去只看見巨大的空洞。我的腦袋從外面看起來很大，像是有著用不完的知識存在裡面，但當裡面被燈泡照亮時，只會看到一座空蕩蕩的倉

庫，往地上丟根針都能聽到巨大的回聲，還是放著讓它一片漆黑比較安全。

我想到《德古拉》裡，貝拉·盧戈西的臉。我要找一個下巴鋒利的男生來扮成康特·德古拉，最好是圈子裡已經找不太到電影或戲劇表演工作的老牌男星，這也算得上是功德一件，如果可以透過這支廣告讓他重新竄紅，我也能獲得藝人重生推手的名聲。說起來在小眼睛國度裡，年紀大一點本來就比較會被視為有能力的人，即使他們年輕時可能一無是處。除了康特伯爵，還要找個美麗的年輕女性來演不幸的受害者，理想中的女孩最好是不曾在鏡頭前過度曝光，搞得滿臉都是化妝品摧殘過後的坑坑疤疤，那些人後來都去當歌手了，找那種的來拍不管是酬勞或是要求都很麻煩，找新人就沒這些問題了。如果她夠幸運，說不定能瞬間爆紅，如果她對年紀大一點的男人有興趣，我或許也能撈點好處，有幾個月可以拉著她四處露

臉，帶她進入娛樂圈。女主角的部分選定後，還得確定吸血鬼的人選，找本來就有名的人不錯，客戶也會滿意吧，但我覺得誰都好，畢竟我對拉著男模到處跑沒什麼興趣，所以這個問題就交給我團隊裡的同志們去決定了。

我拍的片子會跟原作一樣是黑白色調，開頭要配上經典恐怖電影裡常用的懷舊字體，我會打上一句巨大的「德古拉遇見……」，點點點的部分就是口香糖品牌的名字，第一幕將是康特伯爵那座雄踞山頂的石砌城堡，大雨滂沱中，天空陣陣閃電教人寒毛直豎，接著鏡頭切換到城堡內部，德古拉正緊靠著床上即將受害的女子，特寫鏡頭帶到鋒利的尖牙正緩緩移動到女子淨白無瑕的脖子上。

這時，康特伯爵聽到了城堡大門被重重擊破的聲音，還沒咬進女子脖子的尖牙因為受到驚嚇而收了起來，鏡頭切換到城堡底層，左手

拿火把、右手拿十字架的少年吸血鬼獵人正爬著階梯，康特伯爵突然現身在階梯頂端，臉上帶著憤怒。少年沒有遲疑，馬上把火把丟向德古拉，希望火焰可以消滅吸血鬼，但康特伯爵是籃球老手，一踢就將火把送回少年頭上，火焰隨即蔓延到少年的衣服上難以撲滅，但少年仍沒有退縮，雖然頭髮都燒焦了還是一心要消滅惡魔。他舉起十字架，慢慢逼近康特伯爵，但康特伯爵冷靜地站著，戲謔地嘲笑年輕的勇士，一點都不畏懼代表上帝的器具，英俊少年心中的疑惑也逐漸加劇。德古拉於是開始同情這個少年，於是決定好心地揭露他的秘密，他用手勢暗示少年轉頭看看城堡的牆上。

離兩人交戰之處不遠，康特伯爵所指的地方可以看到一尊佛像，除了香燭供奉還佈置了蓮花，原來德古拉改宗了！所以就算運一車十字架來也不會有什麼效果。少年的汗滴了下來，面紅耳赤地丟下十字架，雙手合十向德古

拉微微一拜，隨即快速地奔下階梯逃離城堡。接著鏡頭轉到康特伯爵的寢室，作為獵物的少女還安詳地在床上沉睡著，德古拉帶著笑意走近，要繼續他在少女雪白的肌膚上未完的工作。鏡頭馬上再次跳接康特伯爵的尖牙特寫，這次尖牙即將碰到柔軟的皮膚時，沉睡的少女突然睜開眼睛，將口香糖扔向吸血鬼，「不吃……，不給你吸」，點點點的部分就是前面說過的品牌名稱，說完以後少女露出甜美的微笑，德古拉順從地將口香糖送入口中。

最後一幕再次來到城堡的外觀，現在雨停了，天空開始變得明亮，兩隻蝙蝠快樂地從城堡二樓的窗戶飛出，這時旁白下：「現代德古拉都吃……」，點點點依然是品牌名字，說完兩隻蝙蝠也幸福地拍動翅膀飛離螢幕。字幕接著升起：「待續……」，因為這支廣告如果反應不錯就可以接著拍第二集，如果賣得不好，沒差，反正這樣看起來也很帥。

這部短片的配樂一定得是莫札特，不過只能在背景裡小聲地播著，主要的配樂必須是一般恐怖片用的音樂，因為說真的，第五號小提琴協奏曲和四十一號交響曲跟內容確實不太搭。但無論如何，既然要拿我的童年回憶來賣，我怎麼說都要盡可能地貼近真實。

我沒猜錯，我的創意在會議裡很快通過了，我要是想弄個東西讓別人喜歡，一般來說別人都會喜歡，這算是我的使命之一。只開了兩次會這案子就過了，我可以開始拍攝。

人們都說，我們人類只使用了大腦裡不到幾個百分比的部分，天才們或許會比普通人士使用得更多，但我不是天才，我愈是思考，使用率就更低，但會議裡的大頭們好像使用率比我還低，如果不是這樣，大概就不會這麼容易地接受我膚淺的想法，好像我說什麼他們都會笑成一團，我的想法愈白爛，他們笑得愈開心。

我的童年回憶計畫成效不錯，但女主角終究沒跟我搭上線，不過我還是把一個大眼睛的實習生弄到手，我們有段時間一起在夜裡逛遍了城裡大大小小的景點，直到能逛的都逛完了，我們也散了。於是我要重新開始存錢，好迎接新的女人和新的景點，我還不知道她是誰，但現在也沒什麼需要擔心的。

我對這支德古拉口香糖廣告感到很驕傲，於是我另外錄了一片起來，打算送給外婆讓她無聊時解悶。

我開著我流淚流汗打拚賺來的新車去見外婆，帶著德古拉的廣告影片，總得有點東西可以炫耀才能回到那裡。外婆很開心，一大早就開始準備我喜歡吃的東西，但我到了以後沒有浪費時間，馬上跟外婆說，先看看這個吧，不知道外婆妳是不是已經在電視上看過了，這個其實是為了妳跟外公做的喔。我把錄影帶放

進放映機，外婆也聚精會神地盯著螢幕，緊張地等待會出現什麼畫面。但我接著發現，外婆盯著螢幕不是電視，而是我，好像我是一齣她多年沒再看過的老電影。我假裝沒發現，嘴巴解釋著情節，以及幕後的種種故事，也沒留意我嘴裡的廣告圈術語外婆是不是聽懂了，但外婆也不介意，一直安靜地聽著，不管我說什麼，外婆只是微笑，我笑的時候，外婆也跟著笑出聲，如果我的客戶每個都跟外婆一樣就好了，工作會更順手吧。

外婆掛著微笑觀看我的「德古拉遇見口香糖」，但我在外婆的房子裡跟外婆一起看這支影片時，一股異樣感油然而生。讓我賺進大錢的回憶，來自這幢與吸血鬼德古拉的回憶來由有關的房子，那回憶讓同事跟客戶放心的把案子交給我。但我此刻看著外婆老舊的電視螢幕，卻無心欣賞。

很有趣啊孩子，這是外婆看完以後的評語。

一點都不有趣啊。

我問外婆，有沒有聽到莫札特的音樂，外婆看起來很驚訝，有莫札特嗎？我點點頭，有的喔，是第五號小提琴協奏曲跟第四十一號交響曲，外婆常常跟德古拉一起播的啊，貝拉·盧戈西演的那部，外公星期五最喜歡放給我看的這部。真的啊，有莫札特的音樂在裡面？外婆老了啊孩子，聽不太清楚了，耳朵眼睛都不太好了。我想把影帶倒回去讓外婆再看一次，外婆試著再注意聽看看吧？外婆說不用了呀，外婆相信孩子說的，真的有莫札特在裡面，不用再看了沒關係喔。

今天，我在外婆家，但外婆已經不在了。

外婆去哪兒了我也不知道，就像爸媽去哪兒了我不知道，外公去哪兒了我也不知道。我來外婆的房子收拾東西，外婆不在，這棟房子也沒有留著的必要了，我在房子裡撿選著值得留念的東西。我才知道，外婆也是個收藏家，我的課本、漫畫書、雜誌、玩具以及其他我童年時的東西，外婆都整齊地收在櫥櫃裡，今天一天可能都載不完。

外婆的黑膠唱片有很多箱，每張唱片的狀況都還很好，外公的放映機也跟新的一樣乾淨，外公收藏的影片都用鐵盒子封好，我特別把某個盒子放在手中良久，盒子上有外公用英文寫的「Dracula」。我想起那張白色的床單，想起放映機投射出的光線劃破黑暗，在床單上照出一片亮光。

我隨意地翻閱著中學時的課本和筆記本，很多本上都填滿了我在上課時偷畫的塗鴉，筆

記本上有很多頁則是玩「星際大戰」留下的一片髒汙。我很久沒玩星際大戰了，這是流傳在小孩子之間的一種遊戲，畫出星星的圖案當軍隊，然後用筆尖滑出一條線射向另一方的軍隊，被畫到的星星就算陣亡了。

還記得我曾經好幾次很努力地想寫日記，但每次都寫不到一個星期就覺得無聊了，最後總是停筆收場。

小時候，每天都有很多瑣事可以記錄，今天我去上學，被老師打了，回家，看電視，看漫畫，睡覺。

紙上的藍色線條已經開始褪色，這張紙來自我沒寫完的筆記本。

「我永遠不會改變」

是從什麼改變也完全不記得了，
但我想留著它，也許，哪天會想起來吧。）
於是我彎身撿起來。

ความน่าจะเป็น

กระต่ายของฉันทง (มันเป็นกระต่ายจากสมุดสมัยฉันศึกษาอยู่มัธยมหนึ่ง สีเส้นน้ำเงินบนผิวของมันเริ่มจาง ทั้งหน้ากระต่ายมีเพียงหนึ่งประโยคบนเส้นบรรทัดที่สามหน้าจากเส้นบนสุด ลายมือบรรจงของฉันเขียนด้วยปากกาถูกลิ้นสีดำนําแปลกลายที่ยังคมชัดอยู่ถึงวันนี้ ประโยคนั้นมีใจความว่า “ฉันจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง”

เปลี่ยนแปลงจากอะไรฉันก็จำไม่ได้เสียแล้ว จึงสนใจจริงๆที่จะรู้ว่าฉันรักษาค่าปฏิญาณของตัวเองไว้ได้หรือไม่ ฉันลองนึกดู เมื่อครั้งยังอายุประมาณสิบสองสิบสาม ฉันคิดอะไรอยู่ แต่ไม่ว่ามันจะเป็นอะไร ทำทางจะสลักสำคัญที่เดียวถึงขั้นต้องสัญญากับตัวเองว่าจะไม่บิดเบือนเคลื่อนคล้อยไปจากความคิดนั้น ฉันคงชอบความคิดอ่านของตัวเองเอามาก

เมื่อก่อนฉันชอบอ่านคำคมนักปราชญ์ ทึกทักเอาไว้ว่าตัวเองก็มีความหลักแหลมไม่แพ้กัน เป็นไปได้ที่บังเอิญอ่านเจอบางสิ่งบางอย่างที่ถูกใจฉันเหลือเกิน จนต้องยึดถือเป็นคติประจำตัว จำได้อยู่อันหนึ่ง “หากคุณอยากเป็นคนดี แสดงว่าคุณไม่ใช่คนดี” อ่านแล้วตอบตัวเองฉาดใหญ่ ชิบะ มันช่างถูกกระตุกตำ ใช่ว่าจริงๆคนที่อยากเป็นคนดีแสดงว่ายังไม่เป็นคนดี เพราะฉะนั้นฉันต้องไม่อยากเป็นคนดี แต่ต้องประพฤติตนให้คนอื่นประจักษ์ว่าฉันเป็นคนดี คิดแล้วอดซ้ำไม่ได้

แม่มบอกว่า เมื่อลูกโตขึ้นจะมีช่วงเวลาหนึ่งที่ลูกอาจถามตัวเองว่าลูกเกิดมาทำไม เมื่อคิดหาเหตุผลไม่ได้ ลูกก็จะหันมาโทษพ่อกับแม่ว่าให้กำเนิดลูกทำไมไม่ได้ขอร้องให้พามาอยู่ในโลกใบนี้เสียหน่อย จู๊ๆก็พามาเองโดยไม่ได้รับอนุญาต แม้ขอพ่อลูกไว้ตั้งแต่ตอนนั้นเลยว่ พ่อกับแม่ขอโทษ สิ่งที่ถูกคิดนั้นเป็นความจริง พ่อกับแม่ไม่มีสิทธิ์ให้กำเนิดลูกโดยไม่ถามไถ่ พามาอยู่ในโลกแล้ว ยังสั่งโน่นสั่งนี่ตามอำเภอใจ บังคับให้เข้าโรงเรียน บังคับให้กินผัก บังคับให้อ่านหนังสือ บังคับให้ตื่น บังคับให้นอน พยายามวางแผนสร้างชีวิตให้ลูกควรประกอบอาชีพนี้ ลูกควรแต่งงานกับคนแบบนั้น ลูกต้องให้วักนั้น นับถือคนนั้น เรียกคนนั้นว่าลุง เรียกคนนั้น

ว่าป้า ทั้งหมดนี้พ่อกับแม่ชอบรับผิดชอบด้วยใจจริง ถ้าเป็นไปได้ เมื่อลูกเกิดความต้องการจะมีลูกเป็นของตัวเอง ลองถามเขาดูก่อนว่าอยากเกิดมาไหม ถ้าเขาไม่ตอบก็แสดงว่าไม่อยากเกิด ถ้าเขาไม่อยากเกิดก็ไม่จำเป็นต้องไปพาเขามา ให้ไปเกิดในท้องหมาท้องแมวตามยถากรรม พ่อกับแม่ผิดไปแล้ว ลูกจะโกรธจะเกลียดก็ตามใจ

แม่เป็นคนฉลาด ซึ่งพูดได้วาทก่อนจากไป เมื่อพ่อกับแม่ตายในอุบัติเหตุรถคว่ำ ฉันก็ได้แต่คิดถึง จะให้ไปโกรธไปเกลียดลงคออย่างไร ฉันไม่ได้ขอร้องให้พามาเกิดในโลกนี้ฉันใด พ่อกับแม่ก็ไม่ได้ขอร้องให้ใครพาหนีไปจากโลกฉันนั้น อย่างน้อยก็คงไม่ต้องการจากไปพร้อม ๆ กัน ในรถคันเดียวกัน ไม่ใครสักคนคงอยากไปที่หลัง จะได้อยู่กับฉันต่ออีกหน่อย

เพื่อน ๆ ต่างเกรงว่าฉันจะกลายเป็นเด็กมีปัญหาหลังจากอุบัติเหตุในครั้งนั้น แต่เปล่าเลย ถึงฉันจะเสียใจที่ไม่มีพ่อกับแม่อยู่ใกล้ ๆ อีกต่อไปแล้ว แต่ฉันก็เป็นคนมีโลกส่วนตัวที่กว้างใหญ่ไพศาลพอสมควร โลกที่มีพ่อแม่มีเพื่อนนั้นถือว่าเป็นโลกภายนอก จะขาดไปคนสองคนไม่ได้ทำให้โลกของฉันสะทกสะท้าน เมื่อต้องกลับไปในโลกภายนอกก็มีเหงา มีเศร้าบ้างเป็นเรื่องธรรมดา ไม่ถึงกับเป็นปัญหาใหญ่โตให้ต้องไปพึ่งพยาเสพติด ไม่ถึงกับต้องคิดดับชีวิตตัวเองตามใครไป เพราะในโลกของฉันมีอิสระไม่จำกัด ฉันจะทำอะไรก็ได้ จะเป็นอะไรก็ได้ จะกินอะไรก็ได้ สนุกสนานเต็มที่ โดยไม่ต้องกังวลใจ ถ้าฉันหันไปพึ่งยาเสพติดก็ต้องห่างเหินจากโลกมหัศจรรย์นั้น หากฉันฆ่าตัวตายก็จะมีวันได้กลับไปหาพระราชาบนอีกเลย

ฉันเคยคิดว่าตัวตายหนึ่งครั้งตอนเด็ก ด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจที่พ่อ

ไม่ยอมซื้อหุ่นยนต์พลาสติกให้ ทั้งที่มีราคาถูกกว่าไวน์ขวดใหม่ของพ่อเป็นไหน ๆ ฉันเข้าไปหยิบเน็กโทในตู้เสื้อผ้าของพ่อแล้วมัดมันเป็นบ่วงคล้องไว้ที่คอ ประกาศพร้อมน้ำตาว่าจะผูกคอตาย เป็นภาพที่ยังติดตรึงอยู่ในมานสมองของฉันมาถึงทุกวันนี้ เพราะมันเป็นการแสดงที่ถึงบทถึงบาทขนาดนำเข้าชิงรางวัล พ่อมองฉันนิ่งแล้วเดินหนีไป พ่อบอกว่า ตายเมื่อไรแล้วโทรหามอบอกด้วย สมัยนั้นฉันไม่รวยได้เป็นของตัวเอง ไม่มีแม้แต่เศษสตางค์ในกระเป๋ာ ไม่มีโทรศัพท์มือถือ ถึงจะมีโทรศัพท์สาธารณะในภพไหน ฉันคงไม่มีปัญญาโทรกลับบ้านได้

วันนี้ฉันแน่ใจได้แล้วว่าในโลกของคนที่ตายไม่มีโทรศัพท์ เพราะถ้ามี พ่อกับแม่คงโทรมาตั้งแต่เพิ่งข้ามไปไหม ๆ คงไม่ใช่เพราะค่าโทรศัพท์แพง

ฉันย้ายไปอยู่กับคุณตาคุณยาย คุณปู่กับคุณย่าย้ายไปโลกโน้นตั้งแต่ฉันยังไม่เกิด พ่อเล่าให้ฟังว่าปู่เป็นทนาย ฉันรู้เพียงเท่านั้น ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับย่าเลย นอกจากที่คิดคำนวณเอาเองได้ว่าย่าต้องเป็นเมียทนาย ซึ่งเมื่อขึ้นชื่อว่าเมียแล้ว จะเป็นเมียหมอมะเมียครู เมียภารโรง ย่อมไม่แตกต่างกันมาก แม้กระทั่งเมียกู ก็ยังเป็นมนุษย์ประณีตดีอยู่วันยังค่ำ ูกกลับมาบ้าน เห็นหรือไม่ว่าหมอนี้ก็ต้องมีข้าวปลาอาหารเพียบพร้อมอยู่บนโต๊ะ ูเมื่อยก็ต้องมีคนนวดให้ ูหัวน้ำก็ไม่ต้องเลื้อยไปหาเองตามบ่อตามบึง

ตาของฉันเปิดร้านขายใจไก่ในตลาด ยายเป็นผู้หญิงประหลาด เพราะไม่ได้เป็นแค่เมียคนขายใจไก่เท่านั้น ยายยังเป็นครูอีกด้วย ยายสอนดนตรีให้กับนักเรียนประถม รสนิยมในการฟังเพลงของยายก็พิลึกไม่ใช่เล่น เข้า ๆ ฉันตื่นมาก็

จะได้ยินโมซาร์ท ได้ยินเบโธเฟน ได้ยินบาค ยายชอบฟังดนตรีจัง ๆจนคนบ้านใกล้เรือนเคียงรำคาญ เด็กหนุ่มบ้านตรงข้ามก็ไม่ยอมน้อยหน้า หมุนปุ่มเปิดเสียงเพลง ร็อคแอนด์โรลล์กระหึ่มแข่งกับยายทุกเช้า ยายบ่นอุบว่าเพลงบ้าอะไร มีแต่เสียงตะโกนโหวกเหวกไม่รู้เรื่อง ไม่มีศิลปะ ไม่จริงใจความงดงามให้ประสาทสัมผัส แต่สำหรับคนอื่นในละแวกนั้น ยายต่างหากที่เป็นคนแปลก อยู่บ้านเรือนไม้ที่หอมล่อมไปด้วยต้นมะม่วงกับกระเช้ากล้วยไม้ แต่ฤดูเปิดเพลงคลาสสิกของพวกฝรั่งหัวทองไม่ได้เข้ากับสิ่งแวดล้อมรอบข้างเอาเสียเลย

นอกจากจะขายโจ๊กแล้ว ตายังชอบดูหนังเป็นชีวิตจิตใจ ลงทุนซื้อเครื่องฉายหนังขนาด 16 มิลลิเมตรมาจากไหนก็ไม่รู้ ทุกคืนวันศุกร์ตาก็จะฉายหนังให้ยายกับหลานดู เป็นพิธีรีตองสำคัญสำหรับตาทีเดียว สุกรีไหนก็ดูก็จะรวบรวมพรรคพวกเพื่อนฝูงมานั่งสังสรรค์กันหน้าจอด้วย บางคนก็ตั้งใจดูหนัง บางคนก็ตั้งใจเมาแล้วแต่ความกดดันและความชอบของแต่ละคน

จอของตาคือผ้าปูที่นอนสีขาวดี ๆ เอง จับซึงกับขอบประตูให้ตึง เครื่องฉายหนังของตาไม่มีเสียง ยายจึงทำหน้าที่เป็นผู้ควบคุมดนตรีด้วยความสมัครใจ โมซาร์ทเป็นคนโปรดตลอดกาลของยาย ไม่ว่าหนังจะเป็นเรื่องอะไร ดนตรีต้องเป็นโมซาร์ท ฉันทูหนังเงียบกลัวเสียงโมซาร์ทมาหลายเรื่อง จนบัดนี้เวลาเข้าปูหนังในโรงที่ไหน เสียงโมซาร์ทยังดังก้องอยู่ในหู

หนังที่ตานิยมฉายที่สุดคือหนังเข่าขวัญคลาสสิกเรื่องแดริกุล่าฉบับขาวดำ นำแสดงโดยเบล่า ลูโกซี โดยเฉพาะสุกรีไหนที่ฝนตกหนัก ๆ ไม่ต้องเดาก็รู้

ว่าตาคงฉายเรื่องอะไรให้เหมาะกับบรรยากาศ จะไป หน้าตาและรูปพรรณสัณฐานของตาก็คงไม่ต่างไปจากท่านแคนต์แดริกุล่าในเรื่องเท่าไร แก้มของตาตอบ กระตุกกรามหักมุมเป็นเหลี่ยมแหลมจรดตรงปลายคาง เบ้าตาลึกเป็นหลุม คิ้วสีดำขลับทิ้งปลายคมกริบขึ้นหาขมับ ผมของตาวีเรียบแปล้ไปกับรูปศีรษะ เสียแต่ว่าตาไม่มีเขี้ยว และบริเวณต้นคอของยายก็ไม่เคยปรากฏรอยกัดสองจุดตามลักษณะรอยกัดของผีดูดเลือดแต่อย่างใด ตาเป็นคนขวยโจ๊กธรรมดา ๆ ตอนกลางวันเป็นยังงี้ ตอนกลางคืนก็เป็นอย่างนั้น มิได้กลายร่างเป็นค้างคาวกระพือปีกพับ ๆ ท่องราตรีไปเที่ยวกัดคอชาวบ้านให้เป็นต็อกสั้นขวัญแขวน กระเทียมตากก็รับประทานได้ ไม่เกิดอาการวิตกังวลต้องยกไม้ยกมือขึ้นปกป้องใบหน้าเมื่อเห็นกระเทียมสักหัวสองหัว ตานับถือศาสนาพุทธ สวดมนต์ไหว้พระก่อนหัวตกถึงหมอนทุกวัน ต่อให้ใครเอาไม้ยาว ๆ สองท่อนมาวางทับกันให้เป็นรูปไม้กางเขน ตาก็ไม่มีทางหวาดหวั่น และที่สำคัญ ตาเป็นคนรักแดด ชอบบอกลงไปนั่งยอง ๆ ตัดเล็มยอดหญ้าในสนามหน้าบ้านยามว่าง หมวกก็ไม่ใส่ ปล่อยให้แสงสว่างสาดลงใส่ผิวจนคล้ำ หากเป็นผีดูดเลือด ร่างคงมอดไหม้เป็นจุดตั้งแต่ตาก้าวออกจากประตูบ้าน

ตาของฉันทานินุญย์สามัญ มิได้มีชีวิตเป็นอมตะ อยู่มาวันหนึ่ง ตาก็ตาย

ตาบอกว่าหนังเรื่องแดริกุล่าที่จริงแล้วไม่ใช่หนังผี แดริกุล่าไม่ได้เป็นผีที่มีแต่วิญญาณแต่ยาวาฆาตพยายามมนุษย์ คอยมาหลอกหลอนแหกอก แลบลิ้นปลิ้นตา ยื่นแขนยาว ๆ เก็บลูกมะนาวใต้ฐานบ้านเหมือนผีซี๊เกียจเดินแบบไทย ๆ แต่เขา

นต์แตรีกูล่าโซคร้าย ตายไม่ได้ ถูกสาปแช่งให้มีชีวิตยืนยาวตลอดกาล ต้องเลี้ยงชีพอยู่เยี่ยงสัตว์เดียรฉาน ถือเป็นคนอหังการ ที่จริงท่านเคานต์อาจไม่ได้ประสงค์จะทำร้ายใครเลยแม้แต่หน่อย อยู่ในปราสาทสวยๆบนยอดเขาในเมืองชื่อทรานซิลเวเนียของตัวเองไปวันๆก็น่าจะมีความสุขดี

อยู่แล้ว ที่ต้องแปลงร่างเป็นค้างคาวไปไล่กัดคอคนนั้นไม่น่าจะเป็นกิจกรรมที่หาความสุขมาได้แต่อย่างใด จะออกไปเดินห้างตอนกลางวันแสกๆเหมือนคนอื่นเขาก็ไม่ได้ คนเราจึงโชคตื้นที่ได้อายุเมื่อเวลามาถึง ความตายเป็นคุณสมบัติอันเลิศค่าที่สุดของมนุษย์

ทว่าเมื่อได้สาธิตคุณสมบัติอันเลิศค่านั้นให้ประจักษ์แก่สายตาคนรอบข้างแล้ว ฉันกลับรู้สึกว่าเป็นอมตะนั้นมั่วอยู่ในมนุษย์เหมือนกัน ไม่ว่าใครจะตายคนคนนั้นก็ย้ายเข้าไปอยู่ในร่างของคนอื่นต่อกันเป็นทอดไม่จบสิ้น จนกว่ามนุษย์คนสุดท้ายบนโลกจะดับสลายไป

เมื่อตาตาย ตาก็นำร่างเข้าไปอยู่ในร่างยาย ทุกวันศุกร์ยายจะดึงผ้าปูที่นอนสีขาวออกมาซึงกับขอบประตูยกเครื่องฉายหนังออกจากตู้เก็บของ แล้วฉายหนังเก่าๆของตาให้ฉันดู ยายกลายเป็นคนสองวิญญาณ ทำหน้าที่ฉายหนังและควบคุมดนตรีในร่างเดียวกัน

หนังที่ยายนิยมฉายที่สุดคือเรื่องแตรีกูล่า ดนตรีที่เป็ดลั่นกันไปคือโมซาร์ท ซึ่งยายมักจะเปิดแผ่นไวโอลินคอนแชร์โตหมายเลข 5 สลับกับซิมโฟนีหมายเลข 41 หรือที่รู้จักกันในชื่อจูปีเตอร์ บางครั้งก็ไม่ค่อยเข้ากับการดำเนินเรื่องนัก

ถือเอาความชอบใจของยายเป็นหลัก

ทุกอย่างดำเนินไปตามปกติ ขาดเพียงลมหายใจของคนเพียงคนเดียว ฉันอยู่กับยายจนข้ามมหาวิทยาลัย ยายไม่เคยวุ่นวายกับชีวิตการศึกษาของฉัน จะเรียนอะไรก็เรียนไปเถอะ ยายไม่รู้เรื่องราวด้วยหรอก ยายเลิกสอนดนตรีหลังการจากไปของตาไม่กี่ปี ร้านใจของตาดำเนินกิจการต่อไป ถึงแม้จะเปลี่ยนรสชาติไปบ้าง ลูกค้ายังแน่นร้านอยู่เสมอ คนงานของตาดำทำงานอย่างขยันขันแข็ง ช่วยเลี้ยงดูยายให้สบายอยู่ได้โดยไม่ต้องเป็นภาระตมาถึงฉัน ฉันก็ดำเนินชีวิตวัยเด็กของของฉันไปตามประสา

ฉันตัดสินใจเรียนศิลปะเพราะเพื่อน ๆ ของฉันเป็นศิลปินกันเสียส่วนใหญ่ ด้วยเหตุที่มันเรียนอย่างอื่นไม่ได้ดีเอาเสียเลย ฉันก็หักทักเอาว่าตัวเองเป็นศิลปินไปด้วย เขียนรูปไม่ได้เรื่องได้ราวอะไรนักหรอก โชคดีที่สมัยนี้เขาไม่นิยมคนเขียนรูปเป็นเรื่องเป็นราวกันแล้ว ฉันเคยนึกว่าตัวเองเป็นปิกัสโซ่กลับชาติมาเกิด ต่อมาฉันจึงระลึกได้ว่าถึงฉันจะเป็นปิกัสโซ่กลับชาติมาเกิดจริงก็ไม่มีประโยชน์ ปิกัสโซ่ลงมาเรียนศิลปะในยุคนี้คงไปไม่รอดเหมือนกัน อาจารย์คงหาว่าหัวเก่า ทำอะไรไปรำโบราณ จะวาดรูปประหลาดอัปลักษณ์ไปทำไมให้เสียเวลาเวลา สมัยนี้ต้องคิดลึกๆ ไม่ใช่มัวแต่นั่งร่างภาพผู้หญิงเปลือยอยู่ ต้องมีคอนเซ็ปต์

โอ้พวกเพื่อน ๆ ฉันมันก็มีคอนเซ็ปต์กันใหญ่ วันๆไม่ทำอะไร ออกไปตระเวนหาคอนเซ็ปต์กันนอกหัวโรงเรียน หาไม่เจอก็ไม่มีใครว่า การไม่เจอก็เป็นคอนเซ็ปต์ได้เหมือนกัน พวกที่หาเจอก็เหนื่อยไปสิ

เวลาสี่ปีที่ฉันหมดไปกับศิลปะ ฉันนับคอนเซ็ปต์ที่หาเจอได้ไม่ถึงครึ่งนิ้วมือนี่สำคัญ ฉันยังแปลคำว่าคอนเซ็ปต์ไม่ออกเลย ไม่รู้ว่ามันคืออะไรกันนะ หาเจอมาได้บ้างก็เป็นบุญโขอยู่ ไอ้พวกที่หาเจอกันเยอะๆก็น่านับถือไม่ใช่เล่น บางคนมันก็ยืมคอนเซ็ปต์มาจากคนอื่นกันให้พำเพ็ญ อาจารย์ก็ไม่เห็นทักท้วง ถือการหยิบยืมเป็นคอนเซ็ปต์อีกเช่นกัน ฉันสรุปเอาว่าคอนเซ็ปต์แปลว่าเรื่องของกู ใครมีเรื่องของกูที่น่าสนใจในสายตาคนอื่นก็เจริญไป ใครคิดเรื่องของกูไม่เป็นก็เรื่องของมีง

พอออกมาออกเริ่การศึกษาก็ใช้เวลาเรื่องของกูจะอยู่รอดในสังคมได้ใครอยากทำงานได้เงินได้ทองเป็นกอบเป็นกำ ก็ย่อมต้องเอาเรื่องของคนอื่นเป็นใหญ่ไว้ก่อน พวกเพื่อน ๆ ของฉันที่กูเรื่องของกูเก่งกันนักกันหนา ก็จำต้องพากันแยกย้ายไปยกยอเรื่องของคนอื่น ไปช่วยเขาขายน้ำยาสระผม ขายเหล้า ขายขนมอบกรอบ ขายเครื่องปรับอากาศ ขายเสื้อผ้า ขายเทป ขายอะไรต่อมิอะไรมากมายนับไม่ถ้วน บางคนก็ทนทำด้วยความเจ็บปวด บางคนยังทำไปยิ่งภูมิใจว่าขายของเก่ง กลายเป็นคอนเซ็ปต์ไปอีก ตาของฉันขายโจ๊กเก่ง ทั้งที่ตาไม่เคยมีคอนเซ็ปต์

ฉันก็จับพลัดจับผลูไปกับเขาด้วย ตามคติที่ว่า เข้าเมืองตาหลิ่วต้องหลิ่วตาตาม ฉันจึงเริ่มหลิ่วตาไปกับคนอื่น จนตัวยวนี่เกือบมองอะไรไม่เห็นแล้ว ฉันก็ยังอดทนทำต่อไป ในเมื่อทุกคนหลิ่วตากันหมด จะพยายามให้วิญญาณปีกส์โซ่โผล่ออกมาแสดงฤทธิ์คงไม่มีใครสังเกต

ฉันกับเพื่อนๆ เรียนจบจากสถาบันที่เผอิญมีรุ่นพี่นักหลิ่วตาที่มีอิทธิพลในวงการมากมาย การได้รับเข้าทำงานจึงไม่ใช่เรื่องยาก ยังไม่ทันเรียนจบก็มีคนชวน

ไปทำโน่นทำนี่เยอะแยะ เป็นการฝึกหลิ่วตาเสียแต่เนิ่นๆ พอรับประกาศนียบัตรเสร็จวันรุ่งขึ้นฉันก็เข้าไปนั่งเล่นอยู่ในที่ทำงานซึ่งเป็นที่อยู่ใหม่ของฉัน ต้องยอมรับว่าที่ทำงานของฉันนั้นสวยงามหรูหราทีเดียว นั่งอยู่เฉยๆก็รู้สึกตัวเองมีความสำคัญขึ้นมาจิตใจทั้งที่ยังไม่ได้ทำอะไรเลย คนรอบข้างก็ดูดีไม่หยอก ใส่เสื้อผ้าทั้งที่ราคาแพงและที่ดูเหมือนว่าราคาแพง ทรงผมของแต่ละคนก็ร่วมสมัยดีแท้ บางคนสายตาก็ปกติ ไม่ได้สั้น ไม่ได้ยาว ไม่ได้เอียง แต่กลับสวมแว่นขอบดำหนาตะเฒ่าให้แก้ นำรักนำชังไปอีกแบบ หรือว่าอยู่เมืองตาหลิ่วแล้วต้องใส่แว่น ก็อาจจะเป็นไปได้

แล้วมันก็เป็นจริง ฉันนั่งเฉยๆอยู่ได้ไม่กี่เดือน ดังจมูกของฉันก็ต้องทำหน้าที่รองรับแว่นกรอบดำเพิ่มความมั่นใจให้ฉันเป็นกองใครถาม ฉันก็บอกว่าจู่ๆสายตาของฉันมันก็เลินถลก เกิดผิดปกติขึ้นมาเองโดยไม่คาดฝัน ไม่รู้เหมือนกันว่ามันสั้น หรือยาว หรือเอียง แต่ที่แน่ๆคือมันมองอะไรไม่ค่อยชัด ยิ่งเวลาต้องมองผลิตภัณฑ์สินค้าที่ฉันมีหน้าที่ต้องขาย สภาพสายตาก็ยิ่งขุ่นมัวอย่างไรชอบกลไม่ได้ไปถามความเห็นจากจักษุแพทย์ที่ไหนหรอก ตัดสินใจซื้อแว่นใส่เองเลย ถือเป็นเรื่องของจิตวิทยามากกว่า ใส่แล้วโลกทัศน์ชัดเจนขึ้น ทำงานสะดวก ขายของเก่ง เจอใครๆก็เรียกพี่ ฉันเพิ่งรู้สึกถึงรสชาติของการได้เป็นพี่ของคนที่ไม่ได้เกี่ยวข้องปรองมอด ช่างเป็นความรู้สึกที่สร้างพลังลึกลับมหาศาลระหว่างทรวงอก ช่วยเพิ่มเติมความอึกเขมให้กับชีวิตประจำวัน แต่บางทีฉันก็ต้องรับความรู้สึกนั้นเอาไว้ไม่ให้ประเจิดประเจ้อจนออกนอกหน้า ฉันต้องแกล้งบอกไปว่า ไม่ต้องมาเรียกพี่หรอก อายุก็ไล่เลี่ยกัน แต่ในใจของฉันบอกว่า ถ้าเจอกันคราวหน้าแล้วมึงไม่เรียกกู

ว่าพี่ละก็ ภูจะไม่คบกับมึงอีก กับคนสนิทฉันจะย้ำเสมอว่า อย่าเชื่อคำที่ออกมาจากปากของฉันจนเกินไป มันไม่ตรงกับใจจริง ๆ เขาเอาไม่บรรทัดยี่ห้อโนนามาฉีกไม่ตรง เพราะเป็นธรรมชาติของคนเมืองตาลั่วที่อาการผิดปกติทางสายตามักทำให้เส้นสมองส่วนที่รับการคำพูดนั้นบิดเบี้ยวไปด้วย อย่าได้ถือสาไปเลย

งานโฆษณาชิ้นแรกที่ฉันเป็นคนสร้างสรรค์อย่างเต็มตัวภายใต้แว่นใหม่สร้างชื่อเสียงให้ฉันพอสมควร ผลดีที่ตามมาก็คือ ฉันมีน้องๆ เพิ่มขึ้นในสังคมอีกหลายคน ผลดีอีกอย่างคืองานที่เข้ามาอย่างล้นหลาม งานของฉันเน้นอารมณ์ขันเป็นหลัก ยิ่งทำให้มนุษย์หัวเราะได้มากเท่าไร ฉันก็ยิ่งเจริญเร็วเท่านั้น ฉันไม่สนใจหรอกว่าของที่ต้องขายนั้นเกี่ยวอะไรกับการสร้างสรรค์ของฉันหรือไม่ เป็นโชคที่ที่เจ้าของสินค้าเขาก็ไม่ค่อยสนใจเหมือนกัน ยิ่งไม่เกี่ยวเท่าไรยิ่งดี ขอแค่ให้ชื่อสินค้าติดหูคนก็ตรงเป้าหมายแล้ว ขึ้นไปประกาศสรรพคุณมากเข้า กลัวต้องกู้อะไรโกหกเกินเหตุจำเป็นจะพากันตกรอกเป็นแถวๆ เอาแค่ตบเท้าจินตนาการพอมปากหอม คอ มดเป็นสัตว์ตัวเล็ก จะเท็จอย่างไรก็ไม่มีผลใหญ่โตต่อมวลมนุษยชาติ เวลาทำงานฉันถือตัวเองเป็นมด แต่เมื่อการเท็จของฉันสัมผัสฤทธิ์ลึกลับฉันคือราชสีห์

ยายแก่ตัวไปกับวันเวลา ฉันไม่ค่อยว่างไปเยี่ยมเยียนยายบ่อยนัก โทรฯไปที่ไร่นาเสียงยายยังสดชื่น ยายตื่นไปออกกำลังกายที่สวนสาธารณะใกล้บ้านกับเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันทุกเช้า เมื่ออยู่บ้านเฉยๆก็ไม่ปล่อยเวลาให้สูญเปล่า รับอาสาปลูกหลานเพื่อนมาเลี้ยงดูตอนกลางวัน เลี้ยงไปด้วยก็กล่อมทั้งเด็กทั้งตัวเองด้วยดนตรีคลาสสิกอันไพเราะปรนเปรอไม่มีวันเลิก ฉันไม่เป็นห่วงยายเพราะรู้ว่ายาย

เข้มแข็งทั้งกายและใจ แต่ถ้าจะให้บอกความจริง บางทีฉันก็มัดแต่ห่วงตัวเองจนลืมนายเป็นปลิดทิ้ง ช่วงเป็นสาวน่านที่นารีงเกียจพิลึก เป็นปลิดทิ้ง เหมือนนายเป็นใบไม้เหี่ยวๆ ที่ต่อให้เจอแสงแดดจัดจ้าขนาดไหนก็ไร้ประโยชน์ ไม่สามารถรับอาหารได้อีกต่อไป ปลิดมันทิ้งไปเสียเถิด ใบอ่อนใหม่ๆจะได้มีที่งอก ฉันต้องเตือนตัวเองเสมอไม่ให้ลืมใครเป็นปลิดทิ้ง โดยเฉพาะยาย เพราะหากปลิดยายทิ้งไปเสียแล้ว ทั้งต้นจะเหลือฉันอยู่เพียงใบเดียว

เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว ฉันได้รับมอบหมายงานใหม่ สินค้าคือลูกอมดับกลิ่นปาก ฉันคิดไปคิดมาหลายดลว่าคราวนี้จะสร้างสรรค์อย่างไรดี แล้วหลุดไปก็ปรากฏขึ้นเหนือหัวเหมือนทุกครั้งที่ฉันคิดงานออก เป็นที่น่าสังเกตว่า เวลาฉันไม่ได้คิดงาน เหนือหัวของฉันไม่เคยปรากฏหลอดไฟสักหลอด แปลว่าตามปกติแล้วสมองของฉันมันมืดมืดทึบที่คิดอะไรเรื่อยเปื่อยไปวันๆ คำหาทิศทางโดยไม่ใส่ใจใยดี จะหาแสงสว่างแต่ละครั้งต้องมีเงื่อนไข ถ้าไม่ใช่งานไม่เป็นเงินก็ปล่อยให้มันมืดอยู่อย่างนั้น เกรงว่าสว่างไปแล้วจะเห็นความกลวงโง่โง่ใจหาย คลั่งสมองของฉันอาจดูใหญ่โตจากภายนอก คล้ายมีเสียงปัญญาตุ่นไว้ไม่มีวันหมด แต่ฉันมีหลอดไฟสว่างสักดวงที่เจิดฉายอยู่ภายในตลอดเวลา จะเห็นเพียงโกดังโสมๆ โยนเข็มลงไปสักเล่มรับรองส่งเสียงกระทบก้องจนปวดแก้วหู ทั้งไรวัดๆจะปลอดภัยกว่า

ฉันนึกถึงใบหน้าของนายเปล่า ลูโกซี่ ในหนังเรื่องแดริกูล่า ฉันจะจับเอาผู้ชายกางแหลมสักคนมาแต่งหน้าแต่งตัวให้เหมือนท่านแคนดี้ ยิ่งเป็นดารารุ่นเดอะที่ทำงานแสดงหนังแสดงละครไม่ได้แล้วยิ่งดี ถือว่าเป็นการทำบุญสงเคราะห์

นักแสดงอาวุโส เผลอๆจะกลับมาโด่งดังอีกครั้ง ฉันจะได้ขึ้นชื่อว่าเป็นผู้รอบรู้ชีวิตคนมีความสามารถ ใครอายุมากขึ้นก็ขึ้นชื่อว่ามีความสามารถทั้งนั้นในเมืองดาหล่ำสมัยยังหนุ่มยังแน่นอาจจะไม่ได้เรื่องเลยก็ได้ พอได้ตัวท่านแคนต์แล้ว ก็ต้องหานางแบบสวยๆสักคนมาเล่นเป็นเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย ควรเป็นเด็กผู้หญิงหน้าใหม่ยังไม่ได้ผ่านหน้ากล้องมากมายจนลืมนั่นเป็นผืนเพราะเครื่องแต่งหน้า พวกนั้นเปลี่ยนอาชีพเป็นศิลปินเพลงกันไปหมดแล้ว จะให้มาเล่นโฆษณาแต่ละครั้งก็มากทั้งเรื่องมากทั้งเงิน ตัดปัญหาด้วยการใช้เด็กใหม่ ถ้าดวงดีก็จะแตกเป็นพลู กลายเป็นนางแบบคลื่นลูกใหม่มาแรง ถ้าเธอถูกโฉลกกับชายอายุมากกว่า ฉันก็อาจจะสัมผัสกันได้คงเด็กผู้หญิงหน้าตาดีที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะไปไหนมาไหนด้วยได้หลายเดือนในฐานะผู้ชักนำเข้าสู่วงการ ได้นางแบบถูกใจแล้วก็ต้องตามด้วยนายแบบหล่อๆสักคนมาเป็นคู่ปราบผีดูดเลือด มีชื่อเสียงอยู่บ้างแล้วก็ดี ลูกคำจะได้พอใจ สำหรับฉันแล้วมันจะเป็นใครก็ช่าง ฉันไม่อยากคงนายแบบหน้าตาดีไปไหนมาไหนด้วย ยกให้เหล่านักกรักร่วมเพศในที่มงานฉันเป็นคนตัดสินก็แล้วกัน

หนึ่งของฉันต้องเป็นवाद้าเหมือนหนังฉบัจจริง เปิดเรื่องขึ้นมาด้วยตัวหนังสือแบบโบราณ ที่คนนิยมใช้เป็นตัวเตลหนึ่งเขย่าวชัญ ฉันจะขึ้นชื่อเรื่องใหญ่ๆว่า “แดริกุลล่าผจญ...” ที่จุดจุดจุดไว้คือชื่อยี่หอหลอมดับกลิ่นปาก ภาพแรกต้องเป็นปราสาทหินของท่านแคนต์ตั้งตระหง่านอยู่บนยอดเขา ผ่นกระหน่ำตกไม่ลืมหูลืมตา สายฟ้าฟุ่งแปลบแปลบไปมานานานลูก จักนั้นก็ตัดไปภายในปราสาท แดริกุลล่ากำลังเข้าด้ายเข้าเข็มกับเหยื่อสาวบนเตียง โคลสอัพไปที่ปลายเขี้ยวอันคมกริบกำลังเคลื่อน

เข้าหาผิวขาวผุดผ่องของคอหญิง

ทันใดนั้น ท่านแคนต์ก็ได้ยินเสียงประตูปราสาทถูกพังทลายลง ยังไม่ทันได้กักคองน้องนางให้หายมันเขี้ยวก็ต้องชะงักด้วยความตกใจ ตัดภาพไปที่ดินกระไดชั้นล่างของปราสาท นักปราบผีดูดเลือดหนุ่มกำลังย่างขึ้นตามขั้นพร้อมคอบเพลิงในมือซ้าย มือขวาก็ถือไม้กางเขน ท่านแคนต์โผล่พรวดดอกมาที่หัวกระไดโบหน้าเตีอดด้วยโทสะ ชายหนุ่มไม่รีรอ ขว้างคอบเพลิงไปที่แดริกุลล่า หมายให้ไฟเผาผลาญผีดูดเลือดจนสิ้นฤทธิ์ ทว่าท่านแคนต์เป็นนักตะกร้อเก่า เจาะคอบเพลิงทีเดียวก็กระดอนกลับไปหาตัวหนุ่มนักปราบ เล่นเอาไฟลุกลามตามเสื่อผ้าแทบดับไม่ทัน ชายหนุ่มยังไม่ลดละ ถึงผมจะเกรียมเป็นตอตะโกก็มั่งมันจะพิชิตมารร้ายให้ได้ เขายกไม้กางเขนขึ้น แล้วย่างเท้ากระชั้นชิดตัวท่านแคนต์เข้าทุกที แต่ท่านแคนต์กลับยืนนิ่ง แดมส่ายยืมเยาะเย้ยนักรบหนุ่ม ไม่สะทกสะท้านกับเครื่องหมายของพระเจ้าแต่อย่างใด สร้างความฉงนให้หนุ่มรูปหล่อเป็นอย่างยิ่ง แดริกุลล่าเกิดความสงสารชายหนุ่มจึงยอมเผยความลับให้เาบุญ โดยการส่งสัญญาณมือเรียกให้ชายหนุ่มหันไปมองบนผนังปราสาท

ไม่ไกลจากที่ทั้งสองยืนรับคอบมือกันอยู่ ภาพแพนตามสัญญาณมือของท่านแคนต์ ปรากฏให้เห็นหิ้งพระที่มีรูปเทียนบูชาพร้อมดอกบัวปักไว้เสริสรวพรแดริกุลล่าได้เปลี่ยนศาสนาเสียแล้ว ต่อให้ชนไม้กางเขนมาเป็นคันธก็ไม่มีประโยชน์ ชายหนุ่มเหว่อดก โยนไม้กางเขนทิ้งไปอย่างขวยเขิน พนมมือไหว้ท่านแคนต์หนึ่งที แล้ววิ่งแจ้งลงกระไดหนีออกจากประตูปราสาทไป ภาพตัดกลับสู่ห้องนอนของท่าน

แคนต์ เหลือสวายนั่งนอนอยู่บนที่นอนนุ่ม แดริกคล่าเคลื่อนตัวเข้าห้องด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม พร้อมปฏิบัติกับสาวน้อยผิวขาว ตัดภาพเป็นโคลอสส์ที่เขี้ยวทานแคนต์อีกครั้ง คราวนี้เมื่อปลายคมใกล้และผิวละมุน สาวน้อยนิทราก็ลืมหูลง ยื่นลูกอมดับกลิ่นปากให้ผิวดูเล็ด "ไม่อม...ไม่ให้ดูนะจ๊ะ" ที่จุดจุดจุดคือข้อยี้ห้อลูกอมดังกล่าว่าแล้วสาวสวยก็ส่งยิ้มหวาน แดริกคล่าดีดลูกอมเข้าปากแต่โดยดี

ภาพสุดท้ายกลับไปที่ยานนอกปราสาทอีกครั้ง คราวนี้ฝนหยุดแล้วฟ้ากำลังเริ่มสาง ค้างคาวสองตัวบินเคียงคู่กันออกจากหน้าต่างชั้นสองของปราสาทอย่างมีความสุข เสียงพายุประกอบภาพในช่วงนี้ดังขึ้น "แดริกคล่าสมัยใหม่ใช้..." ที่จุดจุดจุดคือข้อยี้ห้อลูกอมดังกล่าว่า พุดจบค้างคาวคู่รักหวานหวานก็กระพือปีกผ่านจอไป ตัวหนึ่งสือขึ้น "โปรดติดตามภาคสอง" เมื่อเรื่องของกูซึนนี้ขายได้จะได้ทำตอนต่อไป จริงๆถ้าขายไม่ดี ก็ทิ้งไว้เป็นความเก๋ไก๋

ดนตรีประกอบในหนังของฉันมีโมซาร์ทแน่นอน แต่จะเล่นคลอเบาๆอยู่เบื้องหลังเท่านั้น ดนตรีหลักจะเป็นดนตรีคลอนอารมณ์ตามสูตรดนตรีประกอบหนังผิวทั่วไป เพราะความจริงไวโอลินคอนแชร์โตหมายเลข 5 กับซิมโฟนีหมายเลข 41 ก็ไม่ค่อยเข้ากับเนื้อภาพนัก แต่ไหนๆจะเอาความทรงจำสมัยเด็กมาขายแล้ว ฉันต้องจำลองให้ใกล้เคียงที่สุด

เดาว่าไม่ผิดว่างานสร้างสรรค์ของฉันต้องเป็นที่ชื่นชอบในที่ประชุม ก็ฉันคิดขึ้นให้คนอื่นชอบ คนอื่นก็ต้องชอบเป็นเรื่องธรรมดา เป็นหนึ่งในหน้าที่ของฉันอยู่แล้ว ประชุมแค่ครั้งสองครั้งก็ผ่าน เริ่มงานได้เลย

ว่ากันว่าคนเราใช้สมองเพียงไม่กี่เปอร์เซ็นต์เท่านั้น พวกอัจฉริยะอาจจะใช้ได้มากกว่าคนเดินดินธรรมดาหน่อย แต่ฉันไม่ใช่อัจฉริยะ ยิ่งฉันใช้ความคิดเปอร์เซ็นต์การใช้สมองของฉันยิ่งลดต่ำลงเหล่าน้านายในที่ประชุมยิ่งใช้สมองน้อยเปอร์เซ็นต์กว่าฉันเสียอีก ไม่เช่นนั้นคงไม่รับความคิดตื้นๆของฉันได้โดยง่ายตายตั้งเช่นที่เป็นอยู่ ฉันคิดอะไรออกมาก็ซ้ำกันกลิ้ง ยิ่งความคิดกระเจอกเท่าไร ก็ยิ่งกลิ้งกันมากตลบเท่านั้น

การขยายความทรงจำวัยเด็กของฉันผ่านไปด้วยดี ถึงแม้ว่าจะไม่ได้นางเอกในเรื่องมาคงเล่น แต่ฉันก็ได้น้องสาวตาโตเด็กฝึกงานไว้พาไปทัศนศึกษาเมืองกรุงด้วยกันยามราตรีอยู่พักใหญ่ ทัศนศึกษาหมดทุกที่ที่จำเป็นต้องทัศนแล้วก็จรรกันไป ฉันต้องเก็บหอมรอมริบอีกครั้งเพื่อต้อนรับการทัศนศึกษาครั้งใหม่กับสาวน้อยคนใหม่ ณ หน้าที่นี้ยังไม่ว่าเป็นใคร แต่ฉันก็ต้องกังวลใจให้ระบบขับถ่ายปั่นป่วนไปเปล่าๆ

ฉันภูมิใจกับหนังเรื่องแดริกคล่าผจญลูกอมดับกลิ่นปากเรื่องนั้นไม่น้อย ถึงกับอัดเทปเอาไปให้ยายเก็บไว้เป็ดูยามเหงา

ฉันขับรถคันใหม่ที่ได้ออกมาด้วยน้ำพักน้ำแรงของตัวเองไปเยี่ยมยายพร้อมวิดีโอแดริกคล่า ต้องมีของไปอวดจึงจะก่อร่างไปหา ยายก็ดีใจเหลือเกิน จัดแจงหาของกินที่ฉันโปรดปรานรอไว้รับนับิตแต่เช้า ไปถึงฉันก็ไม่รีรอ บอกยายๆดูนี่ก่อน ไม่รู้ว่ายายได้ดูในทีวีบ้างแล้วหรือยัง ฉันทำหนังเรื่องนี้ให้ยายกับตาโดยเฉพาะเขียนะ ฉันจับตลับเทปยัดเข้าไปในเครื่องเล่นวิดีโอ ยายก็ตั้งหน้าตั้งตารอดูภาพที่

จะปรากฏบนจอด้วยความตื่นเต้น แต่จอของยายมิได้อยู่บนตัวโทรทัศน์ สายตาของยายจับอยู่ที่ตัวฉัน ที่ใบหน้าฉัน เหมือนฉันเป็นหนึ่งเก่าที่ยายไม่ได้ดูมานาน ฉันทำเป็นไม่สนใจ ปากก็เล่าเรื่องราวเบื้องหลังการถ่ายทำหนังสือชิ้นนั้นให้ยายฟังโดยไม่ใส่ใจว่ายายจะเข้าใจศัพท์เฉพาะของวงการโฆษณาหรือไม่ ยายเองก็ไม่มีที่ทว่าสนใจเหมือนกัน ได้แต่เงี่ยหูฟังอย่างว่านอนสอนง่าย ฉันพูดอะไร ยายก็ยิ้ม ฉันหัวเราะ ยายก็หัวเราะ หากลูกคำของฉันเป็นเหมือนยายทุกคนก็คงดี คงทำงานสะดวกขึ้นเยอะ

ยายดูหนังแตรีกูล่าผจญลอมดกับกลืนปากของฉันด้วยรอยยิ้ม แต่ฉันกลับรู้สึกแปลกเมื่อได้มานั่งดูผลงานชิ้นนี้กับยาย ในบ้านยาย บ้านซึ่งเป็นที่มาของความทรงจำเกี่ยวกับท่านเคาน์ตันกูดเลือด ความทรงจำที่ทำให้ฉันได้สวดคำมาใช้ ความทรงจำที่ซื้อความเชื่อจากผู้ร่วมงานและลูกค้า ฉันมองจอโทรทัศน์รุ่นโบราณของยายด้วยอาการเหม่อลอย

สนุกดีนี่ลูก เป็นคำวิจารณ์ของยายเมื่อหนังจบลง

ไม่เห็นสนุกเลย

ฉันถามยายว่าได้ยินดนตรีโมซาร์ทในหนังหรือเปล่า ยายตีสีหน้าประหลาดใจ มิดนตรีโมซาร์ทด้วยหรือ ฉันพยักหน้า มีสิ ไลโอไลคอนแซร์โตหมายเลข 5 กับซิมโฟนีหมายเลข 41 ที่ยายใช้บรรเลงควบคู่กับหนังแตรีกูล่า ฉบับบลูโกซี ที่ตาชอบฉายหลายคืนวันศุกร์นั้นไง ยายว่า อ้อ เฮอร์ จิงเฮอร์ มีด้วยเฮอร์ ไม่ยกได้ยิน ยายแก่แล้วนี่ลูก หูตาไม่ค่อยดี ฉันอยากกรอเทปกลับแล้วเปิดหนังให้ยาย

ดูอีกรอบ ยายลองตั้งใจฟังสักนิดนะ ยายบอกไม่ต้องหรอก ยายเชื่อว่ามิดนตรีโมซาร์ทอย่างนี้ที่ลูกว่า ไม่ต้องดูอีกรอบหรอก

วันนี้ฉันอยู่บ้านยาย แต่ยายไม่อยู่เสียแล้ว ยายไปไหนก็ไม่รู้ เหมือนพ่อกับแม่ที่ไปไหนก็ไม่รู้ เหมือนตาที่ไปไหนก็ไม่รู้ ฉันมานั่งอยู่ที่บ้านยายเพื่อเก็บของ ในเมื่อไม่มียายอยู่แล้ว บ้านหลังนี้ก็หมดความจำเป็น ฉันมานั่งรื้อหนังสือของที่จะเก็บไว้เป็นที่ระลึก ฉันเพิ่งรู้ว่ายายเป็นนักเก็บของด้วย ทั้งหนังสือเรียน หนังสือการ์ตูน นิตยสาร ของเล่น ข้าวของของฉันในวัยเด็ก ยายเก็บไว้อย่างเป็นระเบียบในตู้ขนไปวันนี้นั้นทีเดียวคงไม่หมด

แผ่นเสียงดนตรีคลาสสิกของยายมีอยู่เป็นสิบ ๆ ลัง ทุกแผ่นยังอยู่ในสภาพดี เครื่องฉายหนังของตาก็เช่นกัน เอี่ยมอ่องเหมือนของใหม่ หนังสือเรื่องของตายังบรรจอยู่ในตลับเหล็ก ฉันหยิบตลับหนึ่งขึ้นมาถือในมือนานเป็นพิเศษ บนตลับมีลายมือของตาเขียนเป็นภาษาอังกฤษ “Dracula” ฉันนึกถึงผ้าปูที่นอนสีขาวผืนนั้น นึกถึงแสงไฟจากเครื่องฉายหนังที่ส่งเป็นเส้นผ่านความมืดไปตกบนบนเนื้อผองของผ้า

ฉันเปิดสมุดและหนังสือเรียนหน้าปกเขียว ทุสมัยมัธยมออกดู หลายเล่มเต็มไปด้วยการดูหนังที่ฉันแอบเขียนเล่นระหว่างชั่วโมงเรียน หลายหน้าในสมุดเปรอะเปื้อนไปด้วยสงครามดาว ฉันไม่ได้เล่นสงครามดาวมานานแล้ว มันเป็นเกมของเด็ก วาดรูปดาวเป็นกองทัพแล้วใช้ปลายปากกาถูกลิ้นยิงเป็นเส้นให้โดนกองทัพดาวของอีกฝ่าย ยิ่งโดนดาวก็ดับ

จำได้ว่าฉันเคยพยายามเขียนบันทึกอยู่หลายครั้ง แต่จะครั้งเขียนได้

關於〈括弧裡的或然率〉 About Pen in Parenthesis

ไม่เกินอาทิตย์ก็เบื่อ เลิกเขียนไปในที่สุด

เด็กๆจะมีเรื่องราวประจำวันอะไรให้บันทึกมากมาย วันนี้ฉันตื่นไป

โรงเรียน ถูกครูตีหนึ่งครั้ง กลับบ้าน ดูทีวี อ่านการ์ตูน นอน

กระดาษเส้นสีน้ำเงินจางๆแผ่นนี้เป็นหน้าหนึ่งจากสมุดบันทึกที่ฉัน

เขียนไม่เสร็จ

“ฉันจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง”

เปลี่ยนแปลงจากอะไรก็จำไม่ได้เสียแล้ว

แต่ฉันก็อยากรักษามันไว้ เป็นไปได้ว่าสักวันจะหนีออก) ฉันจึงก้มลง

ไปเก็บ

關於〈括弧裡的或然率〉

文 / 帕達·雲
寫於 2017 年 10 月

〈括弧裡的或然率〉（*Pen in Parenthesis*）原文名 ความน่าจะเป็น（*Kwam Na Ja Pen*），是泰文數學用語中「或然率」的直譯，也是泰文版短篇小說的標題。這篇作品寫於 2000 年，收錄在我第二本同名小說集。〈括弧裡的或然率〉和該小說集當中的多數作品，後來都被英國獨立出版社《傾軸出版社》（Tilted Axis）為我出版的第一部英文翻譯小說選《悲傷之所在（暫譯）》（*The Sad Part Was*, 2017）收錄其中。

無庸置疑，〈括弧裡的或然率〉是我最為私密的作品之一，當中有許多細節，都奠基於我個人的成長背景。為了營造故事氛圍，我使用了童年記憶裡最鮮活的部分，比如曾經和祖父母一起做過的事情，又或者是大學畢業後內心的茫然處境。或許是因為那些經驗太過個人，許多讀者表示相較於我其他的作品，〈括弧裡的或然率〉更能觸動他們。事實上，當初開始書寫這部作品的時候，我內心確實感受到這是一個我一直想要書寫的故事。在小說中提到的許多事情，是我長久以來期盼著表達、期盼著向世界大聲喊出來的想法：像是青春期的憤恨、童年時期的沮喪、求學階段經驗到的孤獨感、面對未來的焦慮，以及對各種傳統習俗與社會普世價值觀的質疑等等。我想，至今大概沒有其他作品比這部使用更多的「我」了。

提筆寫下這些文字的此時此刻，〈括弧裡的或然率〉也要十七歲了，而我，當然也已經不是當年那位寫出這個故事的人。就像大家評論文學作品時常常如此形容，〈括弧裡的或然率〉也有它自己的生命，而且還是以各種不同語言的樣貌，持續生長著。每當得知一直到今天，它仍然能夠打動某些讀者，我的內心總是充滿著無限的欣喜與感謝。

李欣潔 / 譯

About Pen in Parenthesis

By Prabda Yoon
October 2017

The short story *Pen in Parenthesis* or “Kwam Na Ja Pen”, the direct Thai translation of the mathematical term “probability,” in the original Thai language was written in the year 2000 for my second story collection of the same name. Most of the stories in this collection, including *Pen in Parenthesis* became “The Sad Part Was”, my first book to be published in English, by Tilted Axis, an independent press based in the UK.

It's more than likely that *Pen in Parenthesis* is one of my most personal stories, if not the most personal, because many details in it are based on my own background growing up in a small town near Bangkok, and specifically it used some of my most vivid childhood memories to create the general atmosphere, such as activities with my grandparents and the confusion I felt after having graduated from college. Perhaps because it was so personal, many readers seemed to have been touched by it more so than my other stories. When I started to write it, I did feel that it was the story I had been meaning to write for a long time. There were things in it I had waited forever to express, to shout at the world, the angst from my teenage years, the frustration I felt as a child, the loneliness I experienced in school, the anxiety about the future, the shame of the past, the questioning of accepted conventions and beliefs in society, etc. I don't think I've used myself in a story as much since.

At the time of writing, *Pen in Parenthesis* is already about 17 years old and I'm definitely no longer the person who wrote it. It has had, as they say, a life of its own, and in several languages. I'm always delighted when I hear that it still manages to touch some readers.

Translated by Emily Shin-Jie LEE

譯者 TRANSLATORS

梁震牧

臺灣大學人類系碩士，臺師大國文系學士，曾於論文寫作期間赴泰田野調查，並領有對外華語教學、中學國文教師、英語領隊及合格泰語導遊執業證等證照。曾著有《7 天學會基礎泰語》一書，現為泰語導遊、口譯及書籍譯者。

LIANG Chen-Mu holds a M.A from the Department of Anthropology, National Taiwan University, and a B.A in Department of Chinese from National Taiwan Normal University. He went to Thailand to conduct fieldwork for his master thesis, and received official licenses for Teaching Chinese both as native and foreign language, and tourist guide's occupation in English and Thai language. He is the author of Basic Thai in 7 Days. Liang is currently a tour guide and an interpreter and translator in Thai language.

藍星（泰譯中審稿）

臺灣大學法律系碩士，泰國朱拉隆功大學法律學士。現為新聞主播與節目主持人、泰文老師、中泰譯者。

Yatika VAJROPALA (Proofreader) received her LL.M. from National Taiwan University School of Law, and her LL.B. from Chulalongkorn University School of Law. She currently serves as a News Anchor and a regular host for TV and Radio Programs. She is also a professional Thai teacher and translator.

李欣潔（英文編譯）

臺灣大學人類學系畢業，藝術管理工作。不定期為中、港、台藝文雜誌與媒體採訪撰稿，亦協力擔任台灣國際性影展翻譯及口譯、各類藝文活動策劃，譯有《給囊中羞澀收藏家的購買指南》。持續以人類學式的潛行，參與觀察當代影像及視覺藝術圈。

Emily Shin-Jie LEE (English Editor) graduated from the Department of Anthropology, National Taiwan University. She currently lives in Taipei where she works in Arts Management. She has served as a translator and interpreter for international film festivals in Taiwan as well as a coordinator for various art events. She continues to apply anthropological techniques as a participant observer in the contemporary image and visual arts scene.

赤道二三五・東南亞文學論壇 點讀東南亞文學讀本翻譯計畫 About Project

赤道二三五・東南亞文學論壇

從台灣這座島嶼所在的北緯 23.5 度出發，朝赤道的方向探索，透過文學作品翻譯、邀請東南亞作家來台交流，策劃主題式的推廣活動——「作家指南逐談」、「馬來西亞讀書會」、「移動說書人」、「文學論壇」，作為不同文化間交流的觸媒與場域，在台灣與其他東南亞國家之間建立起相互認識與溝通的橋樑。

Southeast Asian Literature in Taiwan is a literature project starting from 23.5 degrees North latitude where Taiwan is located, and navigates towards the equator. The project includes work translation and direct interaction with Southeast Asian writers in Taiwan through four thematic events – "TALKS", "READING GROUP", "WORKSHOP", and "FORUM". Using these events as catalysts and spaces for cultural interaction, we aspire to build mutual understanding and communication with other Southeast Asian countries.

點讀東南亞文學讀本翻譯計畫

為使「赤道二三五・東南亞文學論壇」的進行能在文本上具備討論的基礎，我們與受邀來台之東南亞作家合作，挑選出其代表作品，邀請譯者翻譯成中文，保留作家創作時所使用的原文，收錄相關文章，編輯、印刷成小冊，方便對東南亞文學感興趣的大眾閱讀、討論。

In order to proceed the "Southeast Asian Literature Forum in Taiwan" from the basis of text, we collaborate with the Southeast Asian writers by selecting and translating their representative works into Chinese. These translated works are made into small booklets with their original version included, allowing easier reading and discussion for those interested in Southeast Asian literature.

01 Carlomar Arcangel Daoana 卡羅瑪·雅康吉·戴歐納 | 菲律賓

02 Prabda Yoon 帕達·雲 | 泰國

03 Bao Ninh 保寧 | 越南

04 Nay Phone Latt 尼朋樂 | 緬甸

05 Norazimah Abu Bakar 諾拉茲瑪阿布巴卡 | 馬來西亞

06 Ayu Utami 亞悠·塲塔米 | 印尼

赤道二三五・東南亞文學論壇

Southeast Asian Literature in Taiwan

作家指南逐談 TALKS

馬來西亞讀書會 READING GROUP

移動說書人 WORKSHOP

文學論壇 FORUM

2018/03/02 - 2018/03/06

<https://sealiterature.com/>

主辦單位 文化部

承辦單位 社團法人臺北市紅樓詩社

seasia.literature2017@gmail.com

責任編輯 謝以瑩

英文編輯 李欣潔

美術排版 何睿平

翻譯 梁震牧、李欣潔

泰譯中審稿 藍 星

印刷 晶華彩色印刷有限公司

2017 年 11 月印製 500 本

文學推廣使用，免費索取

文化部 版權所有

Copyright 2017 - 2018

© Ministry Of Culture, Taiwan

Organized by Ministry Of Culture, Taiwan

Executive by Crimson Hall Poetry Society

Executive Editor HSIEH I-Hsuan

English Editor Emily Shin-Jie LEE

Art Design HO Jui-Pin

Translators LIANG Chen-Mu, Emily Shin-Jie LEE

Proofreader Yatika VAJROPALA

Printed in Taiwan

500 Copies, Nov 2017

「到了小眼睛的國家，要把眼睛也擠小一點」，所以我也跟其他人一樣開始擠出小眼睛，直到最近快要什麼都看不到了，還是繼續堅持著。當每個人的眼睛都擠得小小的，就算努力想讓畢卡索的靈魂展現出來，也不會有人注意到吧。

主辦單位

承辦單位

